

Arrest

nr. 178 523 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 5 oktober 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties. Deze asielaanvraag werd op 21 augustus 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekende partij dient op 8 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 4 maart 2015 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2014 werd ingediend door:

K. A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Iran

geboren te A. (...) op (...)1984

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 05.10.2011 in België □ asiel aan. Deze asielprocedure werd op 21.08.2014 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 22.08.2014. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 26.08.2014 en haar betekend op 01.09.2014, en verblijft sindsdien illegaal in België □. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft en samenwoont met de heer M. R. (...) (ov: 5526652), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de gee□igende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13december2005, nr 152.639)"

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.

Het feit dat betrokkene een beroepskaart heeft verkregen en tewerkgesteld was als vennoot bij (...) BVBA vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Bovendien vermeldde de beroepskaart duidelijk: "De geldigheid van deze kaart is beperkt tot de beslissingsdatum betreffende de aanvraag tot verkrijgen van het statuut van vluchteling." Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.08.2014 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft vooruitgang gemaakt op het gebied van de kennis van de Nederlandse taal, is werkwilbig, heeft een ruime vriendenkring die haar loven voor haar inzet en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.4. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij eveneens op 4 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: K., A. (...)
Geboortedatum: (...)1984
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.08.2014, haar betekend op 01.09.2014."

1.5. Uit de informatie die op 8 september 2016 aan de Raad werd bezorgd, blijkt dat verzoekende partij op 14 maart 2016 een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als partner van een Belg, dhr. M. R.

1.6. Op 13 september 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 14 september 2016 aan de verzoekende partij betekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting blijkt dat eveneens de schending wordt aangevoerd van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"1.

De bestreden beslissing is in strijd met de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat het feit dat Mevrouw K. (...) sinds oktober 2011 in België verblijft, dat zij geïntegreerd is, dat zij Nederlands geleerd heeft en een uitgebreide vriendenkring heeft, dat zij werkend vennoot is in BVBA (...), dat zij een duurzame relatie heeft met de Heer R. M. (...) onvoldoende is om haar regularisatieaanvraag ontvankelijk te verklaren.

Artikel 9 bis stelt als ontvankelijkheidsvoorwaarde van de regularisatieaanvraag het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden.

Deze "buitengewone omstandigheden" moeten voor verzoekster geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het is voldoende aan te tonen dat het voor verzoekster buitengewoon moeilijk is naar haar land van herkomst terug te keren ten einde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen (zie Ministeriële Omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9, alinea 3 van de wet van 15 december 1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 november 1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald arrest Nr. 93.760 van 6 maart 2001 die mutatis mutandis eveneens van toepassing is voor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

In casu wordt er echter geen voldoende motivering gegeven van waarom deze elementen geen ontvankelijkheid van de aanvraag kunnen rechtvaardigen.

De argumentatie die op dit punt ontwikkeld werd, stelt de goede integratie van verzoekster niet in vraag noch het feit dat zij vennoot is geworden in een BVBA waar zij in het kader van haar beroepskaart tewerkgesteld was, dat haar asielprocedure bijna drie jaar heeft geduurd, dat zij een relatie heeft met de Heer R. M. (...) doch beperkt zich tot het stellen dat dit geen redenen zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekster in overweging te nemen.

De tegenpartij toont op geen enkel moment concreet aan waarom deze elementen, zowel elk afzonderlijk als in hun geheel genomen geen redenen zijn om desbetreffende aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren en de aanvraag minstens ten gronde te onderzoeken.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de motivering van desbetreffende administratieve beslissing de verzoekende partij minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat deze met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

In casu is dit hoegenaamd niet gebeurd.

Deze motivering kan bijgevolg niet als afdoend worden beschouwd.

De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2.

De bestreden beslissing is in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

Arrest nr. 66 048 d.d. 01.09.2011 stelt betreffende het redelijkheidsbeginsel het volgende:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). "

Gezien het voorgaande, namelijk dat alle gegeven elementen van integratie, duur van verblijf, tewerkstelling als het hebben van een relatie met samenwoning, maakt de bestreden beslissing een manifeste inbreuk van het redelijkheidsbeginsel uit.

Verzoekster is zeer verbaasd over het feit dat alle hierboven vermelde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanschouwd.

Deze motivering is volstrekt stereotiep is in die zin dat er geen voldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, in het licht van de omstandigheden van voorliggend dossier: dat dezelfde motivering steeds weerkeert in beslissingen die een aanvraag tot machtiging van verblijf verwerpen.

Hieruit blijkt dat de enige reden waarom de aanvraag van verzoekster werd afgewezen het feit is dat zij niet meer in legaal verblijf was op het grondgebied. Nu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat een verblijfsvergunning kan worden aangevraagd vanuit België indien er buitengewone omstandigheden zijn, de inhoud van dit artikel volledig zou worden uitgehold aangezien dit zou inhouden dat men al in legaal verblijf moet zijn om een verblijf aan te kunnen vragen vanuit België, hetgeen natuurlijk manifest onredelijk is.

Een administratie dient in een beslissing aan de rechtsonderhorigen duidelijk te melden waarom zij tot desbetreffende beslissing zijn gekomen. Dit is in casu echter niet het geval.

Inderdaad, verzoekster kan a.d.h.v. desbetreffende motivering niet begrijpen waarom de aangehaalde aspecten van integratie volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing van de DVZ wordt dit verduidelijkt.

3.

Dat het duidelijk is dat er vanuit tegenpartij geen afdoende afweging is gemaakt van een zaak met betrekking tot het bestaand familiaal leven van verzoekster.

Dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou inhouden dat verzoekster het grondgebied zou moeten verlaten, zonder zeker te zijn dat zij in de mogelijkheid zou zijn om de nodige documenten te bekomen om haar relatie te officialiseren en op basis hiervan een verblijfsvergunning te verkrijgen, dat zij dus noodzakelijkerwijs gescheiden zou zijn van haar partner voor een onbepaalde duur.

De bestreden beslissing bevat aldus een motiveringsfout en eveneens een inbreuk op artikel 8 EVRM.

In dit verband moet er worden verwezen naar het feit dat niet elke inbreuk op het familiale leven van een persoon noodzakelijkerwijs een schending is van artikel 8 EVRM. Inderdaad, alinéa 2 van artikel 8 van het EVRM bepaald een serie voorwaarden waarbinnen een inbreuk op het recht op het privéleven of het familiale leven geen schending zou zijn van artikel 8. Deze voorwaarden werden gepreciseerd door een constante rechtspraak van het Hof van Straatsburg. Indien slechts één van de voorwaarden niet wordt gerespecteerd, betreft het een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze voorwaarden zijn de volgende

de tussenkomst in het recht op het privéleven en het familiaal leven moet conform zijn aan de wet; de tussenkomst moet een legitiem doel nastreven zoals vermeld in alinéa 2 van artikel 8 van het EVRM; er moet een proportionaliteit zijn tussen de gebruikte middelen en het nagestreefde doel opdat de tussenkomst als noodzakelijk wordt beschouwd in een democratische samenleving.

De tussenkomst van de Belgische staat in het familiale leven van Mevrouw [K.] en de Heer [M.] is, moest zij al een wettelijke grond hebben, minstens buiten proportie met het nagestreefde doel.

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie BOES M. "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VANDAMME (eds.) Brugge, die Keure, 2006, nr. 235);

Dat "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van de motiveringsverplichting. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot een "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEECK en COOLSAET aantonen: motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig (zie BOES, M. Le., nr. 238, p. 179);

Dat "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tót een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten de werkelijkheid ontbreekt " (zie MAST, A.; DUJARDIN, J. VAN DAMME, M. en VAN DE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, 2002, pp. 55-56);

Dat Advocaat-generaal DE SWAEF, het redelijkheidsbeginsel als volgt invult (zoals geciteerd in BOES, M., l.c., nr. 242:

"het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een

ander algemeen belang of een privé-belang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

1. is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

2. is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen ? en

3. is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang?

Overwegende dat de tegenpartij geen correcte afweging heeft gemaakt van de feitelijke elementen in de zaak en de aanwezige belangen;

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

2.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van "de" algemene rechtsbeginselen en "de" algemene beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat, afgezien van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, na te expliciteren welk rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, hetgeen in casu echter niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

2.4. Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing beperkt tot de vaststelling dat haar goede integratie, het feit dat zij vennoot is geworden in een BVBA, het feit dat haar asielpcedure drie jaar heeft geduurd en het gegeven dat zij een relatie heeft met dhr. R. M. geen redenen zijn om haar regularisatieaanvraag in overweging te nemen. Zij betoogt dat de gemachtigde niet concreet motiveert waarom deze elementen, zowel afzonderlijk als in hun geheel, geen redenen zijn om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekende partij benadrukt dat de motivering in de bestreden beslissing haar minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing voor elk element voorgelegd in de verblijfsaanvraag van 8 december 2014 duidelijk en omstandig wordt gemotiveerd waarom het aangehaalde element geen buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Zo wordt duidelijk aangegeven dat verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de lopende asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land

diende te verlaten. Er wordt voorts op gewezen dat haar asielaanvraag negatief werd afgesloten, dat zij echter geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten zodat zij sindsdien illegaal in het land verblijft en dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op regularisatie. Er wordt tevens specifiek gemotiveerd dat de duur van de procedure, iets meer dan 2 jaar en 10 maanden, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Wat betreft de aangehaalde relatie met dhr. M. R. wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd aangezien verzoekende partij de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, stelt de gemachtigde vast dat de terugkeer naar het land van herkomst om van daaruit haar aanvraag in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hierbij wordt aangegeven dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering met zich meebrengt. De verzoekende partij wordt dan ook niet definitief gescheiden van haar partner, en zij toont evenmin aan dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing omtrent haar aanvraag af te wachten, aldus de gemachtigde.

Nopens de aangehaalde tewerkstelling, wordt opgemerkt dat deze tewerkstelling alleen werd toegelaten zolang de asielprocedure nog lopende was. Dit blijkt ook duidelijk uit de beroepskaart waarover de verzoekende partij beschikte. Vermits de asielprocedure definitief werd afgesloten, vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op Belgisch grondgebied.

Tot slot, wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde elementen met betrekking tot haar integratie in België, wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat dergelijke elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dat deze elementen in deze fase dan ook niet aan bod komen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering, waarin concreet wordt ingegaan op alle aangehaalde buitengewone omstandigheden, haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt derhalve niet aangetoond.

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing. Deze kritiek wordt beoordeeld in het licht van de schending van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit heeft aangetoond, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.7. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift wederom naar de aangehaalde elementen van integratie, de duur van haar verblijf, haar tewerkstelling en het hebben van een relatie en de samenwoning met dhr. M. R. Zij is zeer verbaasd dat de gemachtigde deze elementen niet als buitengewone omstandigheden beschouwt.

Waar verzoekende partij nogmaals aanhaalt dat zij niet kan begrijpen waarom de gemachtigde de door haar aangehaalde aspecten van integratie niet kan beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en zij betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in die zin dat er geen persoonlijke motivering wordt gegeven, kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.3.

Betreffende de kritiek dat verzoekende partij “*zeer verbaasd is*” dat de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden niet als dusdanig werden aanvaard door de gemachtigde, hetgeen zij beschouwt als een manifeste inbreuk op het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad – bij nazicht van het administratief dossier – vast dat verzoekende partij in essentie de argumenten herhaalt die zij reeds aanbracht ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, vermeld in punt 1.2. Zo blijkt uit de aanvraag dat zij heeft gewezen op het feit dat zij sinds november 2011 in België verblijft, dat dit verblijf grotendeels legaal was, dat haar asielprocedure bijna drie jaren heeft geduurd, dat deze termijn kennelijk onredelijk is, dat zij enorme vooruitgang heeft gemaakt op het gebied van de kennis van de Nederlandse taal, dat haar kennis van deze taal haar in staat stelt om sociale contacten op te bouwen, dat zij reeds een ruime vriendenkring heeft opgebouwd in België, hetgeen zij kan staven met enkele getuigenissen, dat zij een beroepskaart heeft verkregen als werkend vennoot bij een BVBA in het kader van haar asielprocedure en dat zij een relatie heeft met dhr. R. M., met wie zij samenwoont. In het kader van het laatste element haalt zij aan dat de gemachtigde een positieve beslissing dient te nemen in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging om “*een einde te stellen aan deze schending van artikel 8 van het EVRM*”. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing omtrent al deze elementen heeft gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie ook punt 3.3.). Door louter opnieuw deze argumenten op te sommen en te betogen dat niet kan worden ingezien waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, slaagt verzoekende partij er vanzelfsprekend niet in om aan te tonen dat de concrete motieven van de gemachtigde, zoals deze in punt 3.3. reeds werden samengevat, gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekende partij betwist noch weerlegt op ernstige wijze de voormelde motieven.

2.8. Volgens verzoekende partij blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard enkel omdat zij niet meer in legaal verblijf op het grondgebied was. Zij wijst erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volledig wordt uitgehold door een dergelijke interpretatie, aangezien dit zou inhouden dat zij al legaal in het land zou moeten verblijven om een aanvraag vanuit België te kunnen indienen, hetgeen manifest onredelijk is.

De Raad bemerkt dat voormeld betoog berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. In eerste orde dient wederom te worden benadrukt dat de gemachtigde met betrekking tot alle aangehaalde elementen in de aanvraag om verblijfsmachtiging heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zo wordt specifiek gemotiveerd waarom het gegeven dat zij in België een relatie heeft met dhr. M. R., het feit dat zij een beroepskaart heeft verkregen en tewerkgesteld was als vennoot bij een BVBA en het feit dat zij vooruitgang heeft geboekt op het gebied van de Nederlandse taal en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd in België, niet kunnen worden beschouwd als omstandigheden die het haar buitengewoon moeilijk dan wel onmogelijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst om van daaruit haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Wat betreft de aangehaalde duur van haar, grotendeels legaal, verblijf in België en het feit dat de asielpcedure bijna drie jaren heeft geduurd, hetgeen verzoekende partij als onredelijk lang beschouwt, wordt in de bestreden beslissing ten eerste aangehaald dat het verblijf van de verzoekende partij tussen november 2011 en augustus 2014 het gevolg was van haar asielpcedure. De gemachtigde merkt op dat verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure. Nadat deze asielpcedure negatief werd afgesloten, heeft verzoekende partij ervoor geopteerd om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 22 augustus 2014 werd betekend, waardoor zij er zelf voor koos om sindsdien illegaal in België te verblijven. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput met het oog op regularisatie. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de duur van de asielpcedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

De Raad bemerkt dat uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen rechten kan putten uit een illegaal verblijf met het oog op regularisatie, niet kan worden afgeleid dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in casu onontvankelijk werd verklaard enkel en alleen omdat verzoekende partij niet meer legaal in België verbleef. Hierbij dient er nogmaals op te worden gewezen dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad merkt tevens op dat de voormelde vaststelling met betrekking tot de duur van het verblijf van verzoekende partij in België dient te worden samen gelezen met de overige motieven die terug te vinden zijn in de bestreden beslissing. Zo wordt in de bestreden beslissing eveneens duidelijk opgemerkt dat de overige elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet verantwoord dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze bevinding kan impliciet worden gekoppeld aan het argument aangehaald in de aanvraag om verblijfsmachtiging dat verzoekende partij reeds enkele jaren in België verblijft. Eveneens dient te worden gewezen op de niet mis te verstane conclusie in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen niet kunnen verantwoord waarom verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Hier moet worden gewezen op de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord waarom deze in België, en niet in het buitenland wordt ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de voorgelegde elementen van integratie, mede ten gevolge van de lange verblijfsduur in België, niet verantwoord dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekende partij, die voortvloeit uit een langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing *“manifest onredelijk”* is omdat de aanvraag onontvankelijk zou zijn verklaard omdat zij niet meer in legaal verblijf op het grondgebied was. Zoals gesteld, vindt een dergelijk argument geen steun in de bestreden beslissing.

2.9. De verzoekende partij haalt aan dat in de bestreden beslissing geen afdoende afweging werd gemaakt van het bestaand familieleven dat zij in België leidt met dhr. R. M. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou er immers toe leiden dat de verzoekende partij het grondgebied zou moeten

verlaten, zonder zeker te zijn dat zij in de mogelijkheid verkeert om de nodige documenten te verwerven om haar relatie te officialiseren en op basis hiervan een verblijfsvergunning te krijgen. De tussenkomst van de Belgische staat in haar familielevens is dan ook *“buiten proportie met het nagestreefde doel”* en houdt derhalve een schending in van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Verzoekende partij heeft in haar aanvraag gewezen op het feit dat zij in België een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM met dhr. R. M. Zij heeft eveneens geargumenteed dat *“De tussenkomst van de Belgische staat”* in haar familiale leven, *“minstens buiten proportie [is] met het nagestreefde doel”* en dat *“De enige wijze om een einde te stellen aan deze schending van artikel 8 van het EVRM is door een positieve beslissing te nemen met betrekking tot de aanvraag tot regularisatie”*.

In casu wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing gesteld dat de aangehaalde elementen inzake het gezinsleven geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Dienaangaande werd in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft en samenwoont met de heer M. R. (...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene de gerequirende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13december2005, nr 152.639)” Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing aldus rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald in het licht van artikel 8 EVRM, met name haar relatie en de samenwoning met dhr. R. M. en dat hij een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM heeft gemaakt. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat zij noodzakelijkerwijs voor onbepaalde duur zal worden gescheiden van haar partner, nu zij het grondgebied dient te verlaten zonder zeker te zijn dat zij in de mogelijkheid zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om haar relatie te officialiseren en op basis hiervan een verblijfsrecht te verkrijgen, stelt de Raad vast dat deze argumenten niet werden aangehaald in de verblijfsaanvraag.

Voorts merkt de Raad op dat de gemachtigde er niet toe is gehouden in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid enige garantie te geven over de duur van de scheiding, maar enkel om te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in casu aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 EVRM. In dit opzicht stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verder doet dergelijke argumentatie geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing niet als gevolg heeft dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, en dat dit dus geen breuk betekent van haar gezinsleven en leidt tot onherstelbare of ernstige schade in dit verband.

Daarenboven loopt verzoekende partij in wezen al vooruit op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst er nogmaals op dat in casu een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geheel niet ingaat tegen de vaststelling dat zij niet aantoonbaar dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie af te wachten. Deze motivering wordt op zich niet betwist in het verzoekschrift.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruit gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door de gemachtigde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

2.11. In het licht van wat hierboven werd besproken blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden die het geval van verzoekende partij kenmerken en dat hij hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd zodat van een stereotiepe motivering geen sprake is. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan kennelijk onredelijk tot volgend besluit is gekomen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht noch het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt geen middel aangevoerd, zodat deze beslissing onverminderd overeind blijft.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES